

איחוד

תסריט לסרט קצר

אברי רוזן-צבי
דראפט 2
מרץ 2011

פנים. חדרו של עידו. יום.

קלוז אפ פנים.
בחור צעיר, שפופרת טלפון לאזנו. הוא ממתין.
זהו עידו, בתחילת שנות העשרים לחייו. יש לו פנים טובות ועיניים רבות הבעה, כמו שיש
לפעמים לאנשים שהיו ילדים קצת מופנמים וביישנים.

אישה (O.S.), קול מוקלט)
...שיחתך חשובה לנו. אנא המתן ותיענה בהקדם. כרטיסים בכיכר שלום, אנו
מתנצלים על ההמתנה, נציגונו מטפלים בפינות קודמות. שיחתך חשובה לנו.
אנא המתן ותיענה –

כותרת על רקע שחור : "1. עידו"

בצד השני עונה –

מוכרת (O.S.)

כרטיסים בכיכר.

עידו

שלום, אני רוצה להזמין כרטיסים להופעת האיחוד של החסרונות.

מוכרת (O.S.)

אני מצטערת, הכרטיסים אזלו.

עידו נאלם דום לשנייה, לא נושם. ואז הוא נאנח עמוקות.

עידו

תקשיבי, זה ממש ממש חשוב שאני אשיג כרטיס.

מוכרת (O.S.)

אז מה אתה רוצה שאני אעשה?

עידו

אין איזה משהו.... כרטיסים לאח"מים, משהו ששמור ליום עצמו,
לא יודע...?

מוכרת (O.S.)

אין.

עידו

תקשיבי, אני יודע שאת רק מוכרת כרטיסים בטלפון ושמש לא
אכפת לך, ואת עושה שכר מינימום ובקושי סוגרת את החודש,
אבל אני פונה אל חוש הצדק שלך, אני פונה אל מידת הרחמים
שבך. אני צריך את הכרטיס הזה מסיבה ממש טובה.

מוכרת (O.S.)

תאמין לי ששמעתי הכל.

עידו

לא הכל...

מוכרת

(נאנחנת). נו, בוא נשמע.

שתיקה, עידו רוצה לומר משהו, אבל זה לא יוצא.

עידו

אני...

עוד שתיקה.

מוכרת (O.S.)

אני מצטערת. יום טוב.

ניתוק. עידו נשאר לשבת עוד רגע קטן. מובס, הוא מחזיר את השפופרת למקומה.

פנים. דירה. יום

מפתח מסתובב בדלת, נאווה נכנסת. נאווה, 50, היא נערת רוק שבגרה, אבל לא לגמרי. נראית טוב, ובחיים לא הייתם מנחשים את הגיל שלה - הרמז היחידי אולי הוא עייפות בעיניים, אבל מתחת לעייפות יש הרבה ברק. עידו יושב בסלון ורואה טלוויזיה, נראה שדעתו מוסחת.

נאווה

היי מתוק.

עידו

היי.

נאווה

מה נשמע?

עידו

סבבה. כרגיל.

נאווה מניחה את התיק על השולחן, ניגשת לעידו.

נאווה

משה בבית חולים.

זה תופס את תשומת ליבו עידו, הוא מסובב את מבטו מהטלוויזיה לנאווה, מודאג.

עידו

שוב? הוא רק יצא לפני שבועיים.

נאווה

סיבוכים הם קוראים לזה.

עידו

מתי דיברת איתו?

נאווה
לא דיברתי, מיכל התקשרה אליי.

עידו
איפה הוא שוכב?

נאווה
איכילוב, אונקולוגית ב'.

שתיקה.

עידו
והפעם אולי תלכי לבקר אותו?

נאווה
אני... (שתיקה ארוכה) עדיף שלא. אסטל לא סובלת אותי.

עידו
כן? ומתי בדיוק החלפת איתה שתי מילים?

נאווה
לא צריך מילים. איך שהיא מסתכלת עליי... אם מבטים היו יכולים להרוג וכולי.

עידו
את משהו...

נאווה
משהו זה בטוח.

נאווה ניגשת למטבח.

עידו
(קורא מעבר לכתפו)
אני עוד שנייה אכין לנו משהו.

לחתוך ל-

פנים. דירה – מטבח/פינת אוכל. מאוחר יותר.

עידו עומד ליד הכיריים. הוא מכין חביתה ירקות מושקעת. הוא מוריד את החביתה מהמחבת לצלחת וניגש ומניח אותה על השולחן הערוך שעליו כבר לחם וגבינות וכו', מתיישב מול אמו. הוא מתחיל לאכול.

אורנה
מה אתה שקט? משה יהיה בסדר. הוא תמיד יוצא מזה.

עידו
זה לא זה... כאילו, גם. אבל זה לא...
(בולע. פשוט אומר את זה-)
שמעת שמיקי מגיע לארץ? החסרונות עושים הופעת איחוד.

אין תגובה.

עידו

אני מתכוון ללכת.

שתיקה. נאווה נהיית קרירה.

עידו

אמא?

נאווה

מה?

עידו

אין לך מה להגיד על זה?

נאווה

אתה רוצה ללכת, תלך. מה אתה רוצה שאני אגיד?

עידו

חשבתי שתרצי לדעת.

נאווה

אז עכשיו אני יודעת.

שתיקה.

עידו

עדיין לא הצלחתי להשיג כרטיס.

ביט.

נאווה

אז מה אתה רוצה, שאני אבכה?

עכשיו גם עידו קצת עצבני.
הוא נאנח, מניד בראשו קלות – כאומר הייתי צריך לדעת שככה זה ילך.

עידו

אני לא רוצה כלום.
יא פולנייה.

שתיקה. הם ממשיכים לאכול.

פנים. חדר בית חולים. יום.

חדר בית חולים סטנדרטי, אפרורי ומדכדך. ירוק סדיני בית חולים ולבן עייף ומלוכלך שולטים. עידו נכנס לחדר בשקט, על מנת שלא להעיר את משה במידה והוא ישן. משה (מתקרב לגיל 60) שוכב במיטה וקורא ספר. על השידה ליד המיטה מונח אגרטל פרחים, עיתונים ספרים וחטיפים.

עידו

(מצקצק בלשונו)
כמה צרות אתה עושה.

משה פונה מספרו. עיניו נדלקות. חיוך מפציע על פניו של עידו.

משה

אהלן!

עידו ניגש ומחבק את משה. הוא מתיישב על הכסא ליד המיטה.

עידו

מה הפעם?

משה מרים ידיים כאומר "לא יודע".

משה

באתי בגלל כאבים, הרופא התעקש שאני אשאר. כנראה שאוהבים שאני פה.

עידו מחייך.

משה

מה איתך, ילד?

עידו

מחזיק מעמד. לא רע.

משה

נרשמת כבר ללימודים?

עידו

לא... לא, אני עדיין מתלבט מה לקחת.

משה

תתלבט, תתלבט. זה טוב להתלבט. להתחבט גם, אם אפשר. רוב החיים זה התלבטויות.

עידו

חשבתי אולי להירשם לפילוסופיה והיסטוריה, אבל אני לא באמת יודע. מדעי הרוח, אני יודע...

משה

מה עם החוג למוזיקה?

עידו מחייך חיוך עקום אל משה, נותן לו מבט של "you should know better".

משה

לא אמרתי כלום! אני רק אומר שיש חוג למוזיקה. החוג למוזיקה קיים, והוא באוניברסיטה ובמקרה אתה הולך לשם.

עידו

זאת תוכנית של מוזיקה קלאסית ומוזיקולוגיה בכל מקרה, זה בכלל לא קשור אליי.

משה מזהה שעידו מוטרד.

משה

מה קרה, ילד?

עידו

כלום, זה כלום, אני... מיקי מגיע לארץ. יש הופעת איחוד לחסרונות.

משה מרים גבה.

עידו

ואמרתי לאמא שאני רוצה ללכת.

משה

אהההה (עכשיו הכל ברור). אמא שלך... תעשה לה הנחה. זה לא קל בשבילה.

עידו

בשבילי זה קל?

משה

לא אמרתי. אבל הקושי שלך זה מובן מאליו, אתה... אתה יודע שאני בעדך. אבל אמא שלך, היא שומרת דברים בפנים אז צריך להיזהר עליה, להיות קצת עדין.

עידו

עדין? אנחנו מדברים על אותה אישה? אתה יכול לזרוק את אמא שלי מהקומה החמישית ולא יקרה לה כלום.

משה

זה גם נכון. אבל לפעמים עדיף להיזרק מהקומה החמישית מאשר... רק תהיה עדין, זה הכל. אמא יש רק אחת.

עידו

מזל.

משה מחייך ועידו אחריו.

פנים. חדרו של עידו. יום.

עידו מוציא תקליט ממדף עמוס. התקליט של להקת "החסרונות". הוא מוציא את התקליט ומניח על הפטיפון, מפעיל אותו ומניח את המחט. הוא נשכב על המיטה, מניח את ידיו מאחורי הראש, עוצם עיניים ומאזין. ברקע מתחיל שיר רוק. הוא מתחיל יחסית חלש, בקלידים ובס, בונה לאט לאט לקראת התחלה אגרסיבית. ועם כניסתם של גיטרות ותופים, אנו עוברים ל-

פנים. חדר שינה. לילה.

קלז אפ על פנים של אשה. היא באמצע אורגזמה. אנחות האשה נחלשות והיא נרגעת. הגבר שמעליה, שאותו אנחנו לא רואים, מתגלגל מעליה. היא מתנשמת, מנסה להסדיר את הנשימה. מעיפה אליו מביט, מחייכת. אנחנו יוצאים לשוב רחב מגלים שאנו נמצאים בחדר חשוך בדירה תל-אביבית. האשה היא נאוה, צעירה יותר, בערך בת 25, שוכבת ליד גבר מקריח. הוא מוציא סיגריה, מדליק אותה. אור הירח הכחלחל מהחלון נופל על נאוה, והגבר שליטה נשאר בחשכה, ופניו אינן נראות. כיתוב בתחתית המסך מודיע לנו שהשנה היא – "1985"

צילום ארכיון - ראשנים עטים על ביצית.

צילום ארכיון - תינוק מתפתח ברחם.

כותרת על רקע שחור - "2. דיסקוגרפיה"

פייד אין ל-

פנים דירה. מטבח. יום.

נאוה, בהריון די מתקדם, שפופרת טלפון לאזנה, ממתינה שיענו לה. אנחנו לא שומעים את הצד השני בשיחה.

נאוה

היי. זאת נאוה (פאזזה) כן, אני יודעת, הייתי קצת... לא אני

בסדר, אני...

(פאזזה) אני בהריון. (שתיקה) אני בהריון.

(פאזזה) אתה לא חייב לי כלום. רק רציתי שתדע. (פאזזה) כן,

אני יודעת. אוקיי. אמרתי לך, אני לא רוצה ממך כלום.

אוקיי. כן. בהצלחה. ביי.

היא סוגרת את הטלפון. מוחה את מצחה. נראית עצובה, רק לרגע. רגע נדיר שבו נאוה מראה סימן של חולשה.

פייד לשחור.

סאונד - קול של תינוק בן יומו, פורץ בבכי. פייד אוט סאונד.

פייד אין ל-

פנים. דירה. לילה

נאוה (26) שוכבת על השטיח על הבטן. עידו, בערך בן שנה, יושב מולה. היא מחזיקה בידו, משחקת איתו. היא נועצת את אצבעה בבטנו, והוא צוחק, שוב ושוב. היא לוקחת את היד שלו ומכניסה את כולה לפה, שניהם מתפקעים מצחוק. היא מושכת אותו אליה ומנשקת אותו, קמה ואוספת אותו בזרועותיה. היא ניגשת איתו לחלון, מביטה החוצה לרחוב. בחוץ לילה, החלון פונה לרחוב ראשי. היא רואה אנשים מסתובבים ברחוב, זוגות הולכים ברחוב, חבורה של צעירים לבושים לבילוי. היא מנשקת את ראשו.

פנים. דירתה של נאוה. יום

מפתח מסתובב בדלת, עידו, בן 10, נכנס, תיק בית ספר על גבו. הוא מוריד את התיק, נאוה (35) יוצאת אליו מהמטבח.

נאוה

היי מותק. איך היה בית ספר?

עידו

בסדר.

נאוה

יש נקניקיות ופירה על השיש.

עידו

אכלתי כבר.

אמא

מה אכלת?

עידו

הייתי אצל נדב.

ביט.

נאוה

הלכת לשם לאכול?

עידו לא עונה, הוא נעמד מול נאוה. הוא מביט בה רגע ולאחר מכן -

עידו

אמא, אני רוצה שתספרי לי על אבא שלי.

נאוה תוקעת בו מבט, מגלגלת עיניים, ומתחילה ללכת לכיוון הספה בסלון.

נאוה

אוקיי, תשכח מהאוכל.

עידו הולך אחריה, מתעקש.

עידו

אני רוצה לדעת מי אבא שלי.

נאווה

שוב עם זה?

עידו

יש לי זכות לדעת מי זה אבא שלי.

ביט.

נאווה

זכות? יש לך זכות? יש לך זכות להגיד לי מתי אתה לא מתכוון לחזור מבית ספר כדי שאני לא אעמוד ואבשל לך את החרא הזה.

עידו

אמא, את לא אמורה להגיד מילים כאלה.

אמא

כן? חרא, חרא, חרא!

עידו

יופי, מאד בוגר. (פאזזה)
אני רוצה שתספרי לי על אבא שלי.

אמא

זה לא חשוב.

עידו

מה לא חשוב? זה אבא שלי. אני רוצה לדעת.

אמא

הוא לא חשוב. הוא כלום. הוא לא משנה.
תגיד, שיקרתי לך פעם? יכולתי להמציא משהו, יכולתי להגיד לך שהוא מת, נכון? אבל לא אמרתי את זה כי אני לא משקרת לך.
ועכשיו אני אומרת לך שהוא לא חשוב.

עידו

לי זה כן חשוב!

היא מסתכלת עליו ארוכות. עידו מישיר אליה מבט. הוא רציני.

עידו

לי זה חשוב.

ביט. נאווה נאנחת. היא נראית מובסת – היא מבינה שהיא לא יכולה להתנגד לו יותר. היא ניגשת לסלון, למדף מלא תקליטים, מוציאה ממנה תקליט וניגשת לעידו.

היא מניחה בידיו תקליט של להקה בשם **החסרונות**. על העטיפה תמונה של הלהקה. נאוה מצביעה על של גבר נמוך ומקריח שעומד בקדמת התמונה על גבי העטיפה. זהו **מיקי גורלינסקי**.

נאוה

זה אבא שלך.

עידו

אוף, נו, תפסיקי.

נאוה

זאת האמת, אני לא צוחקת. אוקיי? זה אבא שלך.
קוראים לו מיקי והיה לנו רומן... אתה יודע מה זה רומן? כששני אנשים הם ביחד אבל הם לא זוג? זה בקושי היה אפילו רומן. בכל מקרה, הוא חי בניו-יורק ולא שמעתי ממנו מאז שנולדת.

עידו אוחז בתקליט, מביט בתמונה, המום לגמרי.

נאוה

בסדר? עכשיו אתה יודע.
(בשקט, לעצמה)
עכשיו אתה יודע.

עידו עדיין שקוע בעטיפת התקליט, לא מסוגל לדבר.

פנים. דירתה של נאוה – חדרו של עידו. פנים.

עידו נכנס לחדרו, כמעט מתגנב לחדרו, עם החבילה המרובעת שבידו. הוא מניח את התקליט על הפטיפון. הוא נשכב על המיטה, עוצם עיניים ומקשיב. התקליט מתחיל. הקטע הראשון מתחיל בתופים קצביים ומיד הופך לסערה של גיטרות רועמות. עידו מתרגש כשהוא שומע את קולו של אביו בפעם הראשונה בשורות הראשונות של השיר.

פנים. דירה – סלון. לילה.

נאוה יושבת מול הטלוויזיה. עידו מגיע, נכנס מתחת לזרועה, מניח ראש עליה. נאוה מעיפה מבט בו, בלי לומר מילה. היא מנשקת את ראשו. הם יושבים וצופים.

פייד אאוט.

חוץ. רחוב. יום.

פייד אין.
עידו הולך ברחוב, הוא מביט בעוברים ושבים, ולרגע נדמה לו שמבטיהם משתהים עליו. הוא בורח במבטו ונתקל בעוד מבט. מסצינת רחוב רגילה, ניתן להרגיש באווירת סרט מתח משתלטת. זווית – פניו של עידו, קטן, מנסה להתחמק ממבטי הקהל. ואז אנו רואים את הרחוב מנקודת מבטו של עידו – העוברים ושבים מביטים בו, פולשניים, גרוטסקיים.

אברי רוזן צבי

חולפים על פניו אנשים שונים - איש עסקים, שתי נשים צעירות, מנקה רחוב וכו'.

עובר אורח

(מלחשש)

זה הוא! זה הוא!

אשה

(לוחשת לחברתה)

זה הבן של מיקי גורלינסקי.

כולם

(לוחשים)

זה הבן של מיקי גורלינסקי!

(יותר חזק, מגיע מכל מקום).

זה הבן של מיקי גורלינסקי!

עידו כובש את מבטו ברצפה וממהר ללכת. ואז אנחנו יוצאים החוצה לשוט רחב של הרחוב - בחזרה למציאות ה"אובייקטיבית" – עידו ממהר ברחוב שמתעלם ממנו לחלוטין, העוברים ושבים חולפים על פנים בלי לזרוק בו אפילו חצי מבט.

חוץ. רחוב מחוץ לחנות גיטרות וכלי נגינה. יום

עידו חולף על פני החנות, על כלי המוזיקה שמוצגים בחלון הראווה. לאחר רגע הוא חוזר. הוא מביט לרגע בסקרנות ותאווה בגיטרות שבחלון, ולאחר כמה רגעים הוא נכנס אל-

פנים. חנות גיטרות וכלי נגינה. המשך

עידו ניגש למדף של גיטרות חשמליות, שולח יד ללטף את צווארה של גיטרה שחורה בוקת.

מוכר

כן, איך אפשר לעזור לך?

עידו

(נבוך)

אני רק... רק מסתכל.

המוכר מביט בו, מעקם אף.

מוכר

אין לי זמן לרק מסתכלים.

עידו נבוך, פונה ללכת, מלטף את הגיטרות בעיניו עוד רגע. אבל הוא משנה את דעתו, נעמד ופונה למוכר.

עידו

אני רוצה... אני רוצה לראות גיטרה חשמלית.

המוכר מרים את מבטו ורואה את המבט הנחוש בעיניו של עידו.

מוכר

אתה רוצה לנגן, מה?

עידו מהנהן.

מוכר

אז מה אתה מחפש?

שתיקה.

מוכר

אין לך מושג. ניגנת פעם על משהו?

עידו מניד בראשו לשלילה. מבטו בורח אל עבר מדף הגיטרות החשמליות.

מוכר.

אוהב את החשמליות שלי? עושות לך את זה? (מחייך)
בוא הנה.

הוא מושיב את עידו על שרפרף קטן.

מוכר

תראה לי את הידיים שלך. תראה, אל תתבייש.

עידו שולח את שתי ידיו קדימה, המוכר אוחז בהן ומביט בהן, הופך אותם בידיו, מושך מעט. המוכר מהנהן הנהון קטן. הוא ניגש לכונניות עליהן תלויות הגיטרות. ידיו של המוכר מרפרפות מעל הגיטרות התלויות, כמו בסיאנס, כאילו הוא מחפש משהו. הוא זורק מבט קטן לעבר עידו, כמעט בוחר גיטרה ואז מתחרט ומושך את ידו, מרפרף עוד רגע ולבסוף- סוגר את ידו סביב צווארה של גיטרה בצבע אדום בוהק. מחייך.

הוא חוזר לעידו, שמביט ביראת קודש בגיטרה, בשעה שהמוכר מניח אותה בחיקו. המוכר מחבר את הגיטרה למגבר ומפעיל אותו, ניגש לעידו ומראה לו איך להחזיק את הגיטרה.

מוכר

(מרים אצבע מורה)

רגע.

הוא ניגש אל הדלפק שעליו עומדת הקופה ומוציא ממגירה מאחורה מפרט כסוף, מגיש אותו לעידו.

מוכר

עכשיו. נו, תנסה אותה.

עידו תופס את צוואר הגיטרה, מותח את האצבעות, וביד בוטחת מנגן תו צלול על המיתרים. המוכר מחייך. הוא מושך שרפרף נוסף, מרים גיטרה מן על הרצפה ואוחז בה. הוא מתיישב מול עידו.

מוכר

– תראה

המוכר אוחר את הגיטרה בצורה מסוימת, עושה אקורד באצבעותיו ואז מנגן קטע פשוט של קצב על הגיטרה. הוא מסיים ומסמן בסנטרו אל עידו. עידו חוזר אחריו, בצורה ממש טובה.

מוכר
יש לך ידיים טובות. עכשיו נשאר לראות אם יש לך גם את הנשמה.

עידו מחייך.

מוכר
שים לב-

המוכר מתחיל להראות לו קטע נוסף, אנו חותכים אל -

חוץ. רחוב מחוץ לחנות גיטרות. יום

ערב יורד. מבעד לחלון, בסאונד עמום, אנו רואים את עידו והמוכר ממשיכים לנגן.

פנים. ביתו של עידו. לילה.

עידו יושב ליד שולחן האוכל. נאווה מניחה מולו צלחת עם אוכל - חביתה עקומה, ירקות חתוכים, כמה חתיכות לחם. נאווה היא הרבה דברים, אבל בשלנית היא לא.

היא מתיישבת לשולחן, מניחה את הצלחת שלה.

נאווה
אני גוועת. נו, לפני שיתקרה.

נאווה מתחילה ישר לאכול. עידו בקושי זז.

נאווה
מה קרה?
עידוקי?

עידו לוקח אוויר.

עידו
אני רוצה ללמוד לנגן בגיטרה.

נאווה מניחה את הסכין והמזלג.

עידו
אני רוצה ללמוד -

נאווה
(מנסה לחזור לאוכל)
אני לא רוצה לשמוע.

עידו

את אמורה לשמוח שאני רוצה לנגן. את מאשה מכריחים לנגן. זה שלב חשוב בהתפתחות שלי.

נאווה

אני אפילו לא אתחיל עם הקלאסיקות - שאתה לא תתאמן, ושאתה תשתעמם ותפסיק עם זה. והסיבה שאני לא אתחיל עם זה היא שאני לא רוצה שתפתח תקווה שאולי אני אשתכנע ואקנה לך גיטרה, כי אני לא.

עידו

את הוצח שאני אשתעמם ואפסיק. אני לא אשתעמם, אני כן אתאמן -

נאווה

למה כל דבר חייב להפוך לוויכוח? זה לא ויכוח, זה לא דיון, אני אמא שלך ואני אומרת לך לא, וזהו. (פאזזה קצרה)
אין לנו כסף בשביל זה, גיטרה זה יקר והשיעורים -

עידו

המוכר בחנות אמר לי שאפשר לחלק את זה לתשלומים, ושהוא ייתן לי שמות של מורים לא יקרים. הוא אמר שיש לו מישהו בשבילי.

היא נותנת בעידו מבט "מלוכלך".

נאווה

הלכת לחנות?

עידו

הוא אמר שיש לי כשרון טבעי, ושהייתי צריך להתחיל כבר יותר מוקדם.

זה הדבר האחרון שנאווה רוצה לשמוע, אבל זה מביס אותה. היא חוזרת לאכול.

נאווה

נראה.

עידו מחייך, הוא מרים את המזלג ומתחיל לאכול בשמחה. נאווה מציצה בו.

נאווה

אמרתי שנראה.

עידו מהנהן, ממשיך לאכול בשמחה. נאווה נאנחת.

חוץ. רחוב מחוץ לחנות גיטרות. יום

נאווה ועידו יוצאים מהחנות. עידו מאושר, תיק גיטרה על גבו. נאווה, מגבר קטן תחת זרועה, אוחזת בידו השניה ומזרזת אותו, מנסה להתעלם ממה שכרגע עשתה. עידו מנופף בשמחה למוכר, נאווה מושכת אותו משם.

פייד אאוט.
פייד אין ל-

חוץ. רחוב מחוץ לפיצוציה. יום.

נאווה ועידו ביציאה מפיצוציה, בידיהם שקית עם חלב ולחם וכד'. ליד הפיצוציה יש מכונת משחק, כזו שמלאה בצעצועים שצריך להרים בעזרת צבט. עידו ניגש למכונה.

עידו
אמא, אני יכול משחק אחד?

נאווה
נו, עידוקי בוא נלך הבייתה.

עידו
רק משחק אחד!

נאווה
אין לי, אין לי כסף קטן.

עידו
אפילו לא בדקת!

נאווה
אני יודעת שאין לי, כי כרגע הוצאתי את כל הכסף שהיה לי.

עידו
אולי נפל לך לתיק?

נאווה
(פותחת את התיק בעצבים)
אין, רואה? אין.

קול אוף-סקרין של מטבע פוגע במדרכה.
גבר ממושקף קצת יותר מבוגר מנאווה עומד לידם. זהו משה, צעיר בחמש עשרה שנה.

משה
אוי, נפל לי שקל.
(מתכופף לעבר עידו, לוחש)
אם תרים אותו, הוא שלך.

עידו מביט באמו, נבוך. לאחר רגע, היא מהנהנת. עידו מחייך, מרים את השקל ופונה למשחק.
אורנה פונה למשה.

נאווה
לא היה הורג אותו לוותר.

משה מחייך.

משה

על לא דבר.

נאוה טיפה נבוכה. רק טיפה.

נאוה

הוא בדרך כלל ילד שקט, אני לא יודעת מה נכנס בו.

משה

הוא נראה לי כמו ילד מקסים.

(פאזזה קצרה)

אני משה.

נאוה

נאוה. וזה עידו.

משה

נעים מאד.

נאוה מחייכת. עידו הפסיד במשחק, הוא זועף לרגע ופונה לעמוד ליד אמו.

נאוה

אם תיתן לי את הטלפון שלך אני, אשמח להחזיר לך את

הכסף...

משה מסמיק.

משה

כמובן.

עידו

זה רק שקל...

הם נבוכים טיפה, מתעלמים ממנו.

משה

את גרה כאן בסביבה?

נאוה

כן, ממש לא רחוק. אתה?

עידו

אמא, באי נלך.

נאוה מביטה בעידו, במשה. מחייכת.

נאוה

משה, תן לילד עוד שקל.

פייד אאוט.

פנים. סלון. לילה.

פייד אין.

נאווה, משה ועידו יושבים ורואים טלוויזיה. עידו יושב ביניהם.

פייד אאוט.

פנים. סלון. יום.

נאווה יושבת בסלון מול הטלוויזיה. היא עצבנית, ידיה שלובות על חזה. רגלה בועטת באוויר. מפתח בדלת, משה נכנס. נאווה חיכתה לו. רואים שמיהר אבל הוא לא היסטרי. הוא רגיל להיסטריות שלה.

משה

מה קרה?

נאווה עצבנית. היא לא נרגעת.

נאווה

קיבלתי טלפון מסדרן בתחנת רכבת בחיפה... הוא נסע לבד ברכת לחיפה כדי לפגוש שם את איציק פרחי, כי הוא שמע שאיציק גר שם... שהיה המתופף של מיקי. הוא נסע לחיפה! נסע מבית ספר לתחנת רכבת ופשוט עלה על רכבת.

משה

(מנסה להרגיע אותה)
אוקיי, אוקיי... העיקר שהוא בסדר.

נאווה

איך הוא הולך ועושה דבר כזה?

משה

את לא עשית דברים כאלה בגילו?

נאווה

אני לא מבינה מה זה השלוות נפש הזאת. מה אם היה קורה לו משהו?

משה

הוא ילד חכם, ולא קרה שום דבר...

נאווה

אני לא מבינה אותו. אני פשוט לא מצליחה להבין מי הוא. זה כאילו שהוא בכלל לא פועל לפי אותם עקרונות כמוני.

משה

את פועלת על פי עקרונות? כנראה פספסתי משהו בגדול.

נאווה

אתה מבין למה אני מתכוונת.

משה

הוא בן אחת עשרה, נאווה, כמו שאמרת בעצמך. את קופצת כשהוא מנסה לעשות משהו לבד אבל את מצפה ממנו שיבין לבד הכל. גם אם הוא מתנהג בצורה בוגרת, את חייבת לזכור שהוא ילד.

נאווה מעיפה את ידו של משה בכעס.

נאווה

אני יודעת, אוקיי? אני לא צריכה שתגיד לי איך לגדל את הילד שלי.

משה

אני לא...

נאווה

הסתדרנו סבבה גם לפני שהגעת.

משה

נאווה...

שתיקה.

נאווה

אני מצטערת. לא התכוונתי.
(פאזזה)
הוא לא מספר לי כלום! הוא לא מדבר איתי. לא הייתי פתוחה איתו לגבי הכל?

משה

את רוצה שאני אנסה לדבר איתו?

נאווה

בי מיי גסט. איתי הוא לא מדבר.

פנים. חדרו של עידו. יום.

עידו יושב על המיטה עם הגיטרה שלו, מנגן בלי להיות מחובר למגבר. משה נכנס לחדר, סוגר את הדלת אחריו. עידו מפסיק לנגן.

משה

הפחדת את אמא שלך כהוגן.

עידו לא עונה. הוא מושך בכתפיו. הוא טיפה מבויש מהסצנה לה גרם.

משה

היא אוהבת אותך, מאד מאד.

עידו

יופי באמת. היה יותר קל אם היא הייתה שונאת אותי.

משה

אף אחד לא הבטיח לך חיים קלים.

עידו עושה פרצוף. משה מתיישב על המיטה ליד עידו.

משה

ואני בספק אם אתה באמת חושב ככה.

(פאזזה)

אתה יודע, אבא שלי נפטר כשהייתי בן חמש עשרה. קצת יותר

מבוגר ממך. אני יודע מה זה לחיות עם משה... חסר.

אני התגעגעת לאבא שלי מאד, עדיין מתגעגע. ואתה... אני לא

יכול אפילו לדמיין איך אתה מרגיש.

(פאזזה)

אנחנו תמיד נהיה יתומים.

(פאזזה)

תנסה לדאוג קצת לאמא שלך, טוב?

משה טופח על כתפו של עידו, שלא ממש מגיב, ואז נאנח, קם ויוצא מהחדר.
עידו מושך את המגבר שלו מצד המיטה, שמשמש כשידה נמוכה, מחבר את הגיטרה.

ומידיו של עידו הקטן המנגן אנחנו חותכים ל-

פנים. חדרו של עידו (2008). יום.

פניו של עידו הבוגר, מתרכז בנגינה, מסיים את השיר של עידו הקטן.
הוא יושב עוד רגע עם הגיטרה, ואז קם, דוחף את המגבר למקומו ליד המיטה, מכניס את
הגיטרה לארון וסוגר אותו.

חוץ. מועדון הופעות. יום.

יום אפרורי. עידו עומד מחוץ למועדון, מביט באנשים שכבר עומדים שם.

כותרת על רקע שחור- "3. הצלילים עצמם".

עידו ניגש לקופות. הוא דופק על החלון, האישה שמופיעה בחלון רק מצביעה על השלט
הגדול שמכריז "כל הכרטיסים אזלו! אז תפסיקו לשאול!" ונראית מעוצבנת למדי.
עידו פונה מהחלון וצועד ממנו כמה צעדים, מתוסכל ומאוכזב, ונשען על הקיר.
עידו מביט סביב, ופונה לבחור צעיר שעובר שם עם בחורה.

עידו

סליחה? סליחה!

יש לך כרטיס?

בחור

אני לא מוכר, אחי.

עידו

חמש מאות שקל? אני אתן לך חמש מאות.

הבחור מרים גבה. הבחורה נותנת לו מרפק בצד.

בחור

מצטער אחי.

הם פונים משם והוא מסתכל אחריהם, מאוכזב, מבטו נשאר תלוי בחלל.

ג'ו (O.S.)

עזוב, אין סיכוי.

עידו מסתובב ומוצא עצמו מספר צעדים מג'ו, גבר בעשור החמישי לחייו. הדבר הראשון ששמים לב אליו אצל ג'ו הוא גודלו העצום – לפחות מטר תשעים בגובה. הדבר השני ששמים אליו לב הוא הזקן החום-אפור, ארוך ומדובלל, שמשתלשל מפניו, ושיער ארוך פרוע עד אחרי הכתפיים שמשלים אותו (כמו חברי להקת זי זי טופ או סופר הקומיקס אלן מור). הוא לובש חולצה דהוייה עם לוגו של "החסרונות" שקצת קטנה עליו מדי ומעיל קורדורוי חום ישן. יש לו קול עמוק וחסם והוא תמיד נראה טיפה מכווץ. ג'ו מתקרב אל עידו.

ג'ו

אני פה משלוש. אי אפשר להשיג אפילו מסופסר.

עידו מביט באיש, לא יודע מה לומר בדיוק. ג'ו מושיט את ידו הגדולה ללחוץ את ידו של עידו.

ג'ו

אני ג'ו.

עידו

עידו.

ג'ו

לא הצלחת להשיג כרטיס, מה?

עידו

לא... שמעתי על ההופעה בערך שלושה ימים אחרי שהתחילו המכירות, אבל כבר לא היו כרטיסים.

ג'ו

אתה לא היחיד. מה שקרה זה ששוב מישהו המעיט בכוח המשיכה של החסרונות, ודחפו אותם לאולם הקטן הזה פה כי אף אחד לא חשב שהם יצליחו למלא אולם גדול יותר, והרבה מאד אנשים נשארו בחוץ. פיאסקו.

עידו

(חלוש)

תוקם ועדת חקירה.

ג'ו
אתה מאוכזב. אני מבין אותך.

עידו
כן. די.

ג'ו
אתה נראה מאוכזב.

עידו
אפשר להגיד שאני מחכה להופעה הזאת... די הרבה זמן.

שתיקה.

ג'ו
בא לך איזה בירה?

עידו מופתע, אבל לאחר רגע הוא מהנהן.

פנים. בר. לילה.

בר קטן, די ריק.
דולי אין איטי מלונג אל ג'ו ועידו שיושבים על הבר. הם באמצע שיחה.

ג'ו
- ואז הוא נכנס עם סולו מטורף, שמונה, תשע דקות, אתה יכול
לשמוע את הקהל מזיע מהתרגשות. אפשר להרגיש את זה
באיכות של הסאונד כשמשהו אופף את הקהל האנשים משתגעים,
האווירה מתחשמלת, זה נכנס לחיבורים של המגבר – ואז...
ההקלטה נפסקה! נגמר לו הסליל. אתה לא מאמין, כמעט זרקתי
את המכשיר מהחלון מרוב תסכול. אוח, הייתי צריך להיות שם....
לפחות מישהו הקליט את זה. קח את המספר שלי, תתקשר אליי
תזכיר לי, אני אמצא לך את הבוטלג הזה. זה משהו מדהים.

עידו מחייך, מהנהן. שתיקה, הם לוגמים מהבירה.

עידו
תגיד... למה הזמנת אותי לבירה? כאילו, היו הרבה אנשים
שלא נכנסו, היית יכול להזמין כל אחד מהם לשבת איתך.

ג'ו מישיר אליו מבט חד.

ג'ו
ישר ראיתי עליך.

עידו מזדקף טיפה, מבט מבולבל.

ג'ו

אתה היית היחיד שהיה אכפת לו כמו לי. יש לך אהבה
אמיתית.

עידו נרגע, מחייך לעצמו. לוקח שלוק מהבירה.

ג'ו
אנשים... הם לא מבינים מה זה מוזיקה. הם חושבים שזה תחביב,
שזה דרך להעביר את הזמן.
(פאזזה)
אתה מנגן?

עידו
(נבוך)
קצת.

ג'ו
הייתה לי להקה פעם, התפרקו מזמן. ניגנתי בס. אתה?

עידו
גיטרה.

ג'ו
חשמלית?

עידו מהנהן.

ג'ו
נו, אז אתה יודע על מה אני מדבר.

שדרו רדיו (O.S.)
לאלה כמונו, שנשארו בחוץ והיו מעדיפים להיות עכשיו בחברת
החסרונות, אנו מקדישים את השיר הבא, אחד מהלהיטים של
הלהקה הכמעט מיתולוגית.

ברקע מתחיל שיר של החסרונות. עיניו של ג'ו נדלקות.

ג'ו
(לברמן)
תגביר, תגביר.

ג'ו חצי עוצם את עיניו, מתחיל לנוע בכיסא, נותן לצלילים להוביל אותו. הוא מחייך מתחת
לשפם, מניע את ידיו. הוא פוקח את עיניו, עדיין מרקד בכסאו, ומבטו נופל על עידו -
עידו שעון על הבר, מביט בג'ו, מחייך.

ג'ו
מה אתה עושה?

עידו
(בטון של "מה לא בסדר?")
מה?

ג'ו
ככה אתה מקשיב למוזיקה?

עידו מושך בכתפיו, לא ממש מבין מה ג'ו רוצה ממנו.

ג'ו
לא לא לא. ממש לא. אתה צריך לתת למוזיקה להזיז אותך.
(ג'ו קם)
מוזיקה זה דרך הגוף. זה לא כאן (מצביע על הראש). לא דרך
הראש.
(מתחיל להתנועע לצלילים)
מוזיקה מרגישים דרך עמוד השדרה, במותניים, בתחת. אתה
צריך לתת לה לתפוס אותך, להניע אותך. אנחנו רק בובות על
חוטים, הצלילים זה מה ששולט בנו.

שתי בנות צעירות רוקדות חרישית בפינה, מתרכזות במוזיקה, מחייכות למראה ג'ו.
המוזיקה מגיעה לקרשנדו בפזמון קופצני במיוחד, וג'ו מתחיל לרקוד. הוא נראה קצת כמו
חסיד ברסלב, רק שההבעה על פניו יותר מרוכזת ורצינית. עידו מביט בו, מופתע ומשועשע.
השיר נגמר.

ג'ו
אני מקווה שאתה לא מקרה אבוד. לא הייתי מאמין עליך.
(שלוך מהבירה)
איך הכרת את החסרונות?

עידו
אמממ... אמא שלי הכירה לי, אפשר להגיד.

ג'ו
אמא מגניבה יש לך.

עידו
(מגלגל עיניים)
לא ממש... זה סיפור קצת מסובך.

ג'ו
אז ספר. סיפורים מסובכים הם הסוג הכי מוצלח.

עידו משתתק.

ג'ו
מה? ממה אתה דואג? אתה יכול לספר לי. אנחנו אחים, אני
ואתה. לא כמו שכולם היום אומרים - אח שלי, אחי פה, אחי
שם, אחי יש לך אש - לא, אנחנו אחים בדם. בדי.אן.איי. למה,
נראה לך שאפשר לשמוע כל-כך הרבה שנים את אותה
המוזיקה, את אותם השירים שוב ושוב ושוב ושזה לא ישפיע על

ג'ו (המשך)
הקשרים שלך במוח? על המבנה הבסיסי של איך שאנחנו
חושבים ומה שאנחנו עושים?

עידו
זה בהחלט רעיון... מעניין. אבל זה לא כל-כך פשוט.

שתיקה, עידו קצת. ג'ו מביט בעידו, מחייך חיוך קטן לעצמו.

ג'ו
תשמע, כשהייתי ילד לא הייתי מעיין השלווה שאתה רואה לפניך
היום. הייתי ילד קשה.
הייתי מתפרע ואי אפשר בשום פנים ואופן להרגיע אותי. שום דבר.
אז אבא שלי היה שם ג'ימי הנדריקס בפטיפון – בהתחלה רק כדי לא
לשמוע את הצרחות שלי – וזה היה הדבר היחידי שיכול היה להרגיע
אותי. הייתי יושב על הרצפה בסלון וזז עם המוזיקה (עוצם עיניים,
תנועות עם הידיים, מחייך) ואבא שלי הסתכל עליי ככה וחייך...
(בעובדתיות) אבל הוא היה שיכור ואמא שלי הייתה עסוקה בבעיות
שלה, אז ברחתי מהבית בגיל חמש עשרה והצטרפתי ללהקה.
מוזיקה הייתה האבא והאמא שלי, היא הייתה הסיבה שלי לחיות.
אני ואתה, אנחנו בודדים. רואים את זה בעיניים. אנשים שאין להם
מקום בעולם, יתומים שהמוזיקה עטפה אותם בחום ואהבה.
המוזיקה, המוזיקה זה המקום שלנו.
אין שום דבר שאתה יכול לספר לי שאני לא יודע עליך כבר, עמוק
בפנים, דרך המוזיקה.

עידו מביט במביט הרציני על פניו של ג'ו וכמעט משתכנע.

עידו
עזוב. אתה לא... אתה לא תאמין.

ג'ו מתכופף אליו, תוקע בו מבט רציני.

ג'ו
תנסה אותי.

עידו לוקח אוויר, מתכונן ואז -

עידו
אני... אני הבן של מיקי גורלינסקי.

הוא מביט בפניו של ג'ו, שכמעט לא מזיז שריר. הוא לא נראה מופתע, הוא לא מלגלג, רק
מקשיב. עידו תופס אומץ.

עידו
אני הבן של מיקי גורלינסקי, אבל אף פעם לא פגשתי אותו.
אני לא הכרתי את אבא שלי. אף פעם לא פגשתי אותו. ועכשיו
הוא פה.
רציתי לראות אותו היום, זאת הייתה ההזדמנות שלי. זאת
הייתה אמורה להיות ההזדמנות שלי... אבל לא השגתי כרטיס.

ג'ו מביט בו רגע ארוך, ישר בעיניים, נשאר בפנים רציניות. לבסוף הוא מהנהן הנהון אחד קטן, החלטי, לוקח שלוק מהבירה, מניח את הכוס על הבר.

ג'ו

אז כדאי שנעשה משהו בנושא.

חוץ. אולם. לילה

ג'ו ועידו צועדים מסביב לאולם, לכיוון הכניסה האחורית.

ג'ו

מיקי גורלינסקי אבא... מי היה מאמין.

עידו

בטח לא אני.

(חיוך עקום)

אבל אתה יודע מה? לא היה אבא כזה נורא...
הוא סיפר לי על סקס ועל סמים, ועל מה זה להיות צעיר
בעולם הזה. והוא דיבר בכנות. לא שיקר בדרך כלל.

ג'ו

(מחייך) זה יותר ממה שהרבה אבות עושים.
אתה יודע, אם היית רואה את מיקי ברחוב, הוא היה נראה לך
כלום. לא היה בו שום דבר שנראה כמו רוקיסט. הוא נמוך, קרח,
נביש כזה. אפילו יותר מבתמונות.
הוא נראה כמו עובד נקיון. כמו מוכר פלאפל.
אבל ברגע שהוא החזיק גיטרה, הוא הפך למישהו אחר. למשהו
אחר. ומה שהוא יודע לעשות עם הגיטרה היה גורם לשיער על
העורף שלך לעמוד.

עידו

תקשיב, ג'ו, אני לא יודע אם זה רעיון כל-כך טוב...

ג'ו

אתה רוצה לפגוש את אבא שלך או לא?

עידו מהסס, ואז מהנהן פעם אחת בהחלטיות.

ג'ו

אז זהו.

עידו

אז מה התוכנית המבריקה שיש לך בראש?

ג'ו

(חצי חיוך)

נאלתר משהו. רוקנרול.

הם עוברים את הפינה ומגיעים לסמטה קטנה, די חשוכה, מאחורי האולם. בקיר קבועה דלת ברזל - כניסת אמנים. הם מתקרבים לדלת ומנסים לפתוח אותה, וכפוי היא נעולה. עידו מושך בכתפיו.

ג'ו

אל תהיה תבוסתן. נפוליאון היה גמד וכבש את אירופה.

ג'ו דופק על הדלת בחוזקה. לאחר מספר רגעים הדלת נפתחת ושומר פותח את הדלת.

שומר

מה?

עידו

אנחנו צריכים להכנס.

השומר מגלגל את עיניו ובא לסגור את הדלת אבל עידו תופס את הדלת ומונע ממנו לסגור.

עידו

יש לנו רשות - לא, זכות! יש לנו זכות להכנס.

ג'ו

לו יש, אני רק מלווה.

השומר קצת מבולבל עכשיו, וקצת עצבני.

שומר

מה אתה רוצה?

ואז עידו מתפרץ, בהתרגשות והתלהבות.

עידו

אני הבן של מיקי גורלינסקי. אני הבן של מיקי גורלינסקי!

ביט.

שומר

אני לא יודע מי זה, ואני לא יודע מי אתה, ואתה לא יכול להכנס. אז תזוזו בבקשה.

הם לא זזים, ג'ו נותן בעידו מבט של "oh well" לפחות ניסית, מושך בכתפיו. לאחר רגע ג'ו שולח את ידו בפתאומיות ובמהירות תופס ומולק בעליצות את תג מאחורי הקלעים של איש הביטחון הצעיר מצווארו. הוא מתחיל לרוץ

שומר

היי! בוא הנה! תחזיר את זה!

והשומר לוקח כמה צעדים החוצה אחרי ג'ו, מספיק בשביל עידו לחמוק פנימה ולטרוק את הדלת אחריו.

פנים. חדר הלבשה. לילה

עידו נכנס דרך כניסת האמנים ומגיע לחדר ההלבשה.
קרשנדו של רעש גיטרות ותופים מקדם אותו, עמום, מכיוון האולם.
הוא מביט סביב – בקבוקי מים, קופסאות/נרתיקים של כלי נגינה, בקבוק אלכוהול. הוא מסתכל סביב,
הרעש נגמר בבת אחת, ומתחלף בפרץ אדיר של מחיאות כפיים מכיוון האולם.
לאחר מספר רגעים, מיקי גורלינסקי, מזיע וטעון, נכנס לחדר ואחריו שאר חברי הלהקה שירדו מהבמה, לא מבינים מה עושה שם עידו.

מיקי

מה אתה עושה פה? אנחנו באמצע הופעה.

עידו מביט במיקי, נאלם דום.

מיקי

יאללה, עוף מפה.

לעידו לוקח עוד רגע, אבל הוא יודע שזה עכשיו או לעולם לא.

עידו

קוראים לי עידו מור. ואני הבן שלך.

מיקי מופתע לרגע ואז חוזר לעצמו. שתיקה כבדה.

מיקי

אני מצטער, אני חושב שיש לך טעות.

מיקי משתהה עוד שנייה, ואז פונה לחזור לאולם.

עידו

אין לי טעות! אין לי שום טעות. אתה אבא שלי. לפני עשרים וחמש שנה היית עם אמא שלי ואחרי תשעה חודשים נולד לך ילד.

מיקי מסמן לשאר חברי הלהקה שיתנו לו רגע. המתופף מגחך, הקלידן מבולבל, אבל הם עוזבים את חדר האמנים. תרועות מתחילות מכיוון האולם.

מיקי

תקשיב... עידו, אמרת? אני הייתי עם הרבה בחורות. זה מה שמה שהייתי עושה אז, הזדיינתי עם בחורות. אני לא יודע מה הכניסו לך לראש, אבל אתה יכול לחזור לאמא שלך ולהגיד לה שאני לא אבא של אף אחד.

מיקי עוזב את החדר. מכיוון האולם נשמע פרץ אדיר של קריאות ותשואות. עידו נשאר לבד בחדר, מעכל את מה שהוא שמע. הלהקה מתחילה לנגן. עידו יוצא חזרה לכיוון היציאה.

חץ. סמטה מאחורי אולם הופעות. לילה.

עידו יוצא מהדלת.

אברי רוזן צבי

ג'ו מחכה לו בחוץ. כשהוא רואה את המבט על פניו של עידו, פניו של ג'ו נופלות.

ג'ו

תקשיב –

עידו

עזוב, ג'ו. אני פשוט רוצה ללכת הבייתה, אוקיי?

ג'ו

בטח, בטח...

אממ, תרים צלצול, אני אמצא לך את הבוטלג הזה.

עידו מהנהן. ג'ו טופח לעידו על הכתף, שמביט בו בהבעת הוקרת תודה ועוזב.

פנים. מסדרון בית חולים. לילה

מאוחר בלילה. המסדרון מואר רק מאור בתחנת האחיות, כרגע ריקה. עידו נכנס בשקט למחלקה, חומק מעבר לתחנת האחיות - האחות בחדרון מאחורה, מכינה קפה – וממשיך לחדר של משה.

כותרת על רקע שחור – "4. יתומים"

פנים. חדר בית חולים. לילה

עידו נכנס לחדר וסוגר את הדלת. הוא מתיישב ליד משה, שמתעורר מהרעש של הכסא המוסט.
הוא רואה את עידו ומחייך בישנוניות.

משה

איך הייתה ההופעה?

עידו מחפש מה לומר, חושב איך להתנסח. הוא פותח את הפה לומר משהו, מנקה את גרונו, מנסה שוב אבל לא יודע מה לומר. כמעט משתנק. משה מבין.

משה

אה.

עידו מושך בכתפיו. "אין מה לעשות".

משה

גם זה יעבור.

חיך קלוש מצד עידו. משה מושך את עצמו לישיבה, ער לגמרי. עידו עוזר לו להתרומם.

משה

אתה יודע, אמא שלך... היא שברה לי את הלב. למיליון חתיכות.
אף פעם לא האמנתי שהלב שלי יכול להישבר ככה. (מחייך)
אצלנו בבית לא האמינו בלבבות שבורים.

עידו קצת נבוך.

משה

אבל זה היה שווה. היה שווה לי את הכל. בשביל להכיר אותך, בגלל שיצא לי לגדל אותך, אפילו אם רק לכמה שנים. אין שום דבר בחיים שלי שאני גאה בו כמו שאני גאה בך. מה שזה לא יהיה שאתה חושב שחסר לך, אתה תמצא אותו. ולפי דעתי המלומדת, או הלא כל-כך מלומדת, אתה תמצא אותו בתוכך. ואם לא תמצא, אז תלמד להסתדר בלי זה. אני ראיתי אותך כל השנים האלה, ואני יודע מי אתה ולמה אתה מסוגל. גם אם אתה עוד לא יודע.

פנים. דירה. לילה

עידו נכנס הבייתה. נאווה יושבת בסלון בפיג'מה ורואה טלוויזיה. זה ברור שהיא חיכתה לו.

נאווה

איך היה?

עידו

לא הצלחתי להכנס. לא השגתי כרטיס.

נאווה רוצה לנשום לרווחה, אבל פניה כמעט לא חושפות דבר.

נאווה

נו. עדיף ככה.

עידו מתעצבן.

עידו

למה? למה עדיף ככה?

שתיקה ארוכה.

אמא

מה חסר לך? אה? לא נתתי לך הכל? לא גידלתי אותך טוב?

עידו לא מאמין שהוא צריך להגיד את זה בפעם האלף.

עידו

אבא! חסר לי אבא.

אמא

ולמה זה כל-כך חשוב? אה?

למה כל-כך חשוב לך לפגוש איזה אפס שלא טרח בעשרים וחמש שנים אפילו ליצור איתך קשר פעם אחת, אה? מה אתה חושב שתקבל ממנו שלא קיבלת? אתה חושב שיש לו תשובות בשבילך, שיש לו משהו להגיד לך? תתעורר, עידוקי. הוא היה יכול לבוא אליך כל החיים שלך, והוא לא בא. אז עכשיו... מה? חשבת שתלך לראות אותו בהופעה והכל ייעלם? הוא כלום, עידו. הוא שום דבר.

עידו

הוא אבא שלי.

נאווה

הוא לא! אבא זה לא מישהו שמזיין את אמא שלך. אבא זה משהו אחר. אין לך אבא, אז מה?

עידו

אז זה לא עובד ככה! כל אחד צריך אבא. זה לא הולך אחרת.

שתיקה.

עידו

אבל זה לא משנה, כי הוא גם חושב כמוך.

ולפני שנאווה מספיקה לשאול למה הוא מתכוון, הוא פונה ממנה ונכנס אל-

פנים. דירה – חדר עידו. לילה

הוא עומד באמצע החדר כמה רגעים, מתוסכל. לאחר רגע הוא מבחין בחמשת התקליטים של להקת החסרונות שמפוזרים על המיטה. בפרץ זעם עידו ניגש למיטה, הוא שולף את התקליטים בזה אחר זה מהעטיפות שלהם ושובר אותם, משליך על הקיר, מפצפץ בידיים, קורע את העטיפות. קרעי עטיפות ושברי תקליטים מתפזרים על הרצפה. עידו נשכב על המיטה ובוכה.

פייד אאוט.

פנים. דירה – חדר עידו. בוקר.

בוקר.

עידו מזיז ברגלו את השברים וקרעי העטיפות. הוא סוקר את הבלגן שסביבו, מעביר יד בשיער, מוציא אוויר בנשיפה. חתיכת לילה.

לאחר עוד כמה רגעים של שקט הוא גורף הצידה את השברים, מפנה את האזור ליד המיטה. הוא מוציא את הגיטרה מהארון ומושך את ה הוא מתיישב על המיטה, שם את הגיטרה. מחבר את האזניות. דפיקה בדלת.

עידו לוקח רגע לעצמו. אין לו כל-כך כח לזה.

עידו

כן.

נאווה נכנסת, עומדת בפתח.

נאווה

מה קורה?

עידו מהנהן בראשו קלות. יהיה בסדר.

נאווה

מנגן?

פאזזה.

עידו

מסתבר.

נאווה נשאררת לעמוד עוד רגע בפתח. לאחר רגע של שתיקה -

נאווה

אני יכולה לשמוע?

עידו מופתע. הוא מביט באמו. לרגע היא כמעט נבוכה.

נאווה

אני רוצה לשמוע.

עידו מתלבט לרגע, מהנהן.

הוא מוציא את האוזניות מהחיבור ומניח אותן על המיטה. הוא מכוון את המגבר. נאווה נשענת על המשקוף, היא זורקת בו מבט בזמן שהוא מכוון את הגיטרה, ואז מבטה חומק ממנו. עידו זורק בה מבט בזמן שהוא מכוון את הגיטרה. ועידו לוקח נשימה ארוכה, עוצם את עיניו, וכשהוא מתחיל לנגן, אנחנו חותכים לשחור.

סוף.